

HENNY THIJSSING-BOER

Het meisje Jennifer

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Nog slaapdronken strekte Maudy zich geewend uit, maar toen ze haar ogen opende en het plekje naast zich in bed leeg en verlaten zag, was ze meteen klaarwakker en bedacht ze glimlachend: o ja, het is vandaag moederdag, ik word verwend! Ze wist al precies wat er ging gebeuren: Corné was nu in de keuken bezig het ontbijt klaar te maken; zo dadelijk zou hij – gewapend met het grootste dienblad dat ze hadden – naar boven komen en vervolgens zouden ze met hun viertjes in bed ontbijten. Maar eerst zou ze de cadeautjes krijgen: van Floortje en Rico een zelfgemaakte tekening, van Corné één rode roos als teken van zijn liefde. Na het ontbijt zou zij in bed moeten blijven tot Corné de kinderen had gedoucht en aangekleed en pas als hij beneden alles opgeruimd en de koffie klaar had, zou ze mogen verschijnen. Het was een ritueel waar de kinderen het meeste plezier aan beleefden. Corné voerde de spanning op, en zij speelde

het spel mee, waardoor de kleintjes uitgelaten het idee kregen dat het hún dag was. En dat was nou net de bedoeling.

Wonderlijk, dacht Maudy, hoe onvoorspelbaar je leven kon verlopen. Zij had tijden gekend waarin ze niet had durven dromen over het geluk dat tegenwoordig constant om haar heen was. Ze had het aan Corné te danken, louter aan hem. Ze was nog altijd verschrikkelijk gek op hem, qua karakter kon ze zich geen beter mens voorstellen, Corné was gewoon de goedheid zelve. Hij was zestien jaar ouder dan zij en ook veel verstandiger, vond ze.

Corné was rustig van aard, hij wist onder alle omstandigheden zijn kalmte te bewaren, en dat kon zij van zichzelf niet zeggen. Zij kon juist om de onbenulligste dingen driftig worden en dan opvliegend en kattig uit de hoek komen. Dan suste Corné: rustig nou, denk eerst eens na voordat je vuur spuugt! Hij was een regelrechte schat, de kinderen konden zich absoluut geen betere vader wensen.

Waarschijnlijk doordat het hun in leven en werk allemaal voor de wind ging, vergaten ze het verleden wel eens, toen het niet allemaal zo vanzelfsprekend was. Bij dat verleden hoor-

de Johan, haar eerste man. Hij was overleden, maar hij was de biologische vader van Floortje en Rico. Hoewel ze Johan niet kon, noch wilde vergeten, was ze dankbaar dat Corné de vaderrol voor de kinderen mocht vervullen. Omdat hij in die hoedanigheid gewoon door geen man te evenaren was.

Ze wist wel dat ze Corné te vaak op een voetstuk plaatste en dat hij ook niet volmaakt was. Maar ze hield zo waanzinnig veel van hem, hij kon in haar ogen geen kwaad doen.

Om te zien vond ze hem een echte kerel achter wie zij, klein als ze was, zich kon verschuilen. Corné was groot en fors gebouwd. Hij had een bos dik, donkerblond haar en mooie, grijsgroene ogen. Zijn Belgische accent vertederde haar nog steeds. Ze was ervan overtuigd dat hun geluk altijd durend zou zijn, en volgens haar kon lang niet iedere vrouw dat zeggen. Want soortgenoten waren niet met Corné Coelemans getrouwd en met een andere man was het, volgens haar, maar behelpen.

Maudy grinnikte geamuseerd om die malle gedachten en toen ze op dat moment voetstappen en gefluister op de trap hoorde, schoot ze dieper onder het dekbed en deed

alsof ze sliep. Ze hoorde de slaapkamerdeur opengaan en Corné fluisteren: ‘Nou, ga maar eens kijken of mamma wakker is.’

Met één oog gluurde Maudy door een spleetje en zag dat Rico, als een klein kaboutermanneltje, op het bed klauterde en op zijn knietjes naar haar toe kroop. Ze voelde een puntig vingertje dat een van haar oogleden omhoog schoof en vervolgens juichte het ventje: ‘Ze is wakkel, mamma kijkt naal mij!’

Maudy gaf zich gewonnen, ze kon zich niet meer slapende houden en sloeg haar armen om Rico heen. Ze kuste en knuffelde hem en lachte zielsgelukkig: ‘Niets is mooier dan te worden gewekt door zo’n lieve schat als jij!’ Rico moest nog drie jaar worden en op die bevallige leeftijd, en nog in zijn pyjamaatje, was hij om op te eten, vond Maudy, terwijl ze zijn lief gezichtje zoende.

‘Heb cadeautje vool jou maakt!’ zei Rico. Hij wilde Maudy de tekening overhandigen, maar dat voorkwam Floortje. Zij was zeven jaar en vond dat ze wist hoe het hoorde.

Ze gaf Rico een duwtje en zei belerend tegen haar broertje: ‘Wat doe je nou weer dom, je weet toch wat we met pappa hebben afgesproken! Pas als we bij mamma in bed liggen,

mogen we haar de cadeautjes geven. Niet eerder!’

Rico schudde zijn hoofdje en echode ernstig: ‘Niet eeddel!’

Floortje schoot in de lach. ‘Eeddel, wat klinkt dat raar, hè, mam?’ Het meisje was inmiddels naast Maudy onder het dekbed gekropen.

Zij sloeg een arm om Floortje heen en antwoordde: ‘Het is inderdaad merkwaardig dat Rico de “r” niet kan zeggen. Een moeilijk woord als “cadeautje” zegt hij zonder haperen, maar zodra er een “r” in een woord voorkomt, werkt Rico op onze lachspieren. Maar dat heeft hij zelf niet in de gaten, daar is hij nog te klein voor.’

Corné nam de leiding. ‘Geef de cadeautjes dan nu maar. Als mamma ze heeft uitgepakt, kunnen we ontbijten.’

Maudy bewonderde de tekening van Floortje, het meisje gaf er zelf tekst en uitleg bij: ‘Kijk, mam, dit is ons huis, beneden is de winkel en daar, achter de toonbank, staat een vrouwtje en dat ben jij. Mooi, hè?’

Maudy knikte bevestigend. ‘Ja, schat, je hebt echt je best gedaan, het is een schitterende tekening en je hebt hem zo mooi inge-

kleurd, precies binnen de lijntjes! Maar waarom heb je mij achter de toonbank getekend? Je weet toch dat ik bijna nooit in de winkel help.'

Floortje trok met haar schouderjes. 'Ik wist niet wat ik anders moest maken en ik kon pappa niet tekenen, want dan was het net alsof ik me vergiste en dacht dat het vaderdag was. Ben je er niet zo heel erg blij mee, mam...?'

'Ja, juist wel!' zei Maudy overtuigend. Ze wees op de winkelruit die Floortje getekend had en vervolgde bewonderend: 'Daar staat, net als in het echt: Coelemans Belgische bonbons. Je kunt echt heel mooi schrijven, ik ben trots op je, hoor!'

Floortje was gerustgesteld en Maudy bewonderde vervolgens de tekening van Rico, die, net als die van zijn zusje, met hulp van Corné mooi ingepakt was. 'Is auto!' zei Rico glunderend.

Maudy bekeek het blad papier vol blauwe, zwarte, rode en groene strepen door elkaar heen gekrast en zei in volle ernst: 'Ja, dat zie ik en volgens mij kan hij nog rijden ook!'

Rico knikte heftig met zijn hoofd en wees op het dienblad: 'Nu bloodje eten?'

‘Nou, eindelijk dan!’ lachte Corné. Hij had al die tijd voor het bed gestaan, nu sommeerde hij: ‘Allemaal een eindje opschuiven, dan kan ik er ook bij. Rechtop en vooral stil blijven zitten en niet knoeien!’

‘Woldt bedje vies,’ concludeerde Rico. Hij nam een hapje van de beschuit met jam die Maudy hem gaf en veegde zijn vingertjes af aan het kussensloop.

Maudy lachte erom, zij wist uit ervaring dat het niet bij één veeg jam op de sloop zou blijven en dat zij, op moederdag, het bed zou moeten verschonen. Wat deed dat ertoe, het was een genot om zo met hun viertjes te ontbijten, de tekeningen waren voor haar waardevolle schatten die ze in de keuken op het prikbord zou bevestigen.

Ze miste echter de rode roos die voorgaande jaren midden op het dienblad had gestaan en het ontbijt een feestelijk tintje had gegeven. Corné verontschuldigde zich niet, en zij zou hem er niet op wijzen. Stel je voor, vergeten was menselijk. Toch vond ze het jammer, één roos van haar eigen man zei haar onnoemelijk veel.

Floortje verbrak Maudy’s gepeins. ‘Mogen Rico en ik nu gaan spelen, of moeten we in

bed blijven tot jullie ook klaar zijn?’

Nadat ze gedankt hadden, mochten de kinderen hun gang gaan en toen ze de slaapkamer hadden verlaten, knorde Maudy: ‘Hmmm, nu even geen kinderen, alleen wij tweetjes! Als jij het dienblad wegzet, kom ik nog een poosje heerlijk in je armen liggen!’

‘Dat heerlijk kun je wel vergeten,’ antwoordde Corné, ‘tussen de brood- en beschuitkruimels kan ik weinig romantiek ontdekken. Het kussensloop kleeft en het onderlaken heeft natte plekken van het sinaasappelsap.’ Hij trok een vies gezicht, en Maudy schaterde.

‘Jij bent toch zo trots op je kinderen die in jouw ogen wereldwondertjes zijn? Het kan voor jou geen kwaad te ondervinden dat het soms twee enorme viespeuken zijn. Maar dat hoort erbij, niet?’

Corné omhelsde en kustte haar en fluisterde in haar oor. ‘Ik ben trots op jou, je kunt je teleurstelling meesterlijk verbergen!’

‘Hoezo, waar heb je het over?’ Maudy keek hem vragend aan.

Corné lachte. ‘Wees eerlijk: jij dacht dat ik geen cadeautje voor je had!’

Maudy schokschouderde. ‘Ik ben je moeder

niet, dus een cadeautje had ik niet verwacht. Eerlijk gezegd mis ik wel de rode roos, daar had ik op gerekend. Maar het geeft niet, vergeten is menselijk, hoor!’

‘Dacht je nou heus dat ik op deze dag zou vergeten dat jij de moeder van onze kinderen bent! Ik vond een rode roos dit jaar niet voldoende, daarom heb ik iets anders voor je.’ Corné liet zich uit bed glijden en uit de zak van zijn ochtendjas die over een stoel hing, viste hij een enveloppe die hij aan Maudy overhandigde. ‘Ik denk dat ik je hier heel erg blij mee maak.’

Verwachtingsvol keek hij toe hoe Maudy de enveloppe opende en er een foto uit haalde die ze lang bestudeerde voordat ze Corné vragend aankeek. ‘Het is een presentatiefoto van een makelaar; wat heeft dit te betekenen, Corné...? We gaan toch niet verhuizen?’

Corné lachte breed, en blij voor Maudy zei hij: ‘Kijk eens beter, je herkent het huisje toch wel?’

Met haar blik op de foto gericht knikte Maudy. ‘Jawel, maar ik weet niet wat ik ervan moet denken. Het is het huisje in de duinen. Toen we de laatste keer op Ameland waren, hebben we er een tijd lang voor gestaan.’